

Achtste Aalsmeers Dictee

auteurs: Constantijn en Ingrid Hoffscholte

Het orkest

Niet het ambitieuze a-capellakoor of de met blingbling behangen jazzzanger was de trots van het dorp, maar de lokale harmonie, wier opera-achtige uitvoering van Bachs cantate menig inwoner hevig emotioneerde.

Aan het hoofd stond een dogmatische dirigent, ooit zelf een veelbelovend altviolist, die bij een tragisch auto-ongeluk met zijn Lamborghini twee vingers van zijn linkerhand verloor en zijn muzikale ambities daarom noodgedwongen uitleefde op semiprofniveau, waar hij zich met zijn hands-onmentaliteit en proactieve attitude ontwikkelde tot een ware maestro.

De ster van het muziekkorps was evenwel een Trinidadiaanse tubaspeler met afrokapsel, die met evenveel bravoure een sonate van Schubert ten gehore bracht als de melodieën van hedendaagse reggaeartiesten.

De meeste aandacht ging echter uit naar een sexy saxofoniste van Zuid-Limburgse origine, die ondanks haar amuzikaliteit het publiek telkens in extase wist te brengen door haar zwoel getuite lippen, voluptueuze vormen en de wellustige wijze waarop zij haar saxje bespeelde.

De overdadige aandacht voor haar extraverte collegaatje wekte het chagrijn van een pislinke harpiste, die toch al met ludduvuddu kampte omdat haar eega, een verdienstelijk balalaikaspeler, naast de pot bleek te piesen met een homofiele hoboïst.

Voor haar zat een kekke klarinettist met een blotebillengezicht, een echt van-negen-tot-vijftype, die zijn secondelange solo's ondanks het gebruik van antidepressiva steevast met knikkende knieën op de Bühne bracht, waardoor ten minste drie confrères hem achter zijn rug om uitmaakten voor geitenbreier.

Groot was de consternatie toen een principiële percussionist op een avond in de coulissen een schijnbaar amoureuze tête-à-tête ontwaarde, waarbij de flamboyante fluitiste een yuppieachtig lid van de blazerssectie assisteerde bij het warmblazen van zijn kornet.

De kafkaëske situatie leidde tot een lawaaiige ledenvergadering, waarin de interim-voorzitter zich als een pietje-precies manifesteerde en erop aandrong de bewuste musici stante pede te royeren.

Deze jobstijding was tegen het zere been van een altruïstisch aspirant-lid, dat zonder gêne een reeks valse besnoten uit zijn eufonium toverde als ware hij een B-muzikant in een mediocre symfonieorkest, waarna hij bij wijze van ultiem protest de apocriefe hashtag hoempapa lanceerde.

Verdere escalatie werd voorkomen dankzij een consciëntieuze klavecijnist, nota bene een voormalig Sovjetburger. Op eloquente wijze bepleitte hij het belang van authentieke camaraderie, en orkestreerde zo een staakt-het-vuren dat werd bekrachtigd met een euforische vertolking van een fameuze nummer 1-hit.

Specialistenzin

Het slotakkoord was echter voor de tambour-maitre, die zich, gestoken in een helgroen hawaiïhemd en kakikleurige knickerbocker, acuut opwierp als haantje-de-voorste, door bij elke driekwartsmaat een resem trucs te reveleren, bedacht in een aerobicsles tijdens een chique all-invakantie in een somptueus kneippkuuroord.